

нало“. Чопътъ знаеше, кжде е Скопие, но защото се бѣше билъ презъ 1885 година въ Пиротъ, той чакаше тоя градъ да падне. „Отъ тамъ е пжтя за всѣкжде“, казваше той. Но взводниятъ мълчеше за Пиротъ. И другитѣ другари на Йорга бѣха участвували нѣкога на Сливница, а сжщо и въ обсадата на Одринъ преди три години. Но тѣ никога не заговорваха за това свое минало, защото не знаеха сега, какво става тамъ далечъ: въ Сърбия и въ Македония.

Една заранъ полетѣ на конь при опълченцитѣ граничниятъ офицеръ. И после опълченцитѣ узнаха отъ взводния си, че щѣлъ да мине генералътъ. Взводниятъ сне превръзката си, и Чопътъ го попита:

— Кой генералъ, г-нъ взводни? Добревъ ли дето го викатъ?

Взводниятъ го изгледа очуденъ и не отговори. Той може би не знаеше, кой генералъ ще мине.

Бѣше пакъ буря, морето играеше и следъ обѣдъ генералътъ се зададе на конь, придруженъ само отъ двама адютанти. Взводътъ опълченци „въ линия“ отговориха сърдечно: „Здраве желаемъ, г-нъ генералъ“. Чопътъ бѣше излѣскалъ рѣждясалия си кръсть за храбрость отъ Сливница, окачилъ го бѣше на широкитѣ си гърди, но малко по-низко, за да не се закрива отъ посивѣлата му брада. Той гледаше засмянъ генерала право въ очи. Всички други бѣха съ замръзнали лица и генералътъ забеляза Чопа.

— Отде си ти, опълченецъ? — спрѣ при него той.

— Отъ Чирпанъ, г-нъ генералъ! — отговори все тѣй дружески засмянъ Чопътъ и добави: Позволете да се жалвамъ, г-нъ генералъ!